

УДК 811.111'373.2

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/41-2-14>

Тетяна КОКНОВА,

orcid.org/0000-0003-0232-0756

доктор педагогічних наук,

доцент кафедри романо-германської філології

Луганського національного університету імені Тараса Шевченка
(Старобільськ, Луганська область, Україна) *koknovatanya@gmail.com*

СВОЄРІДНІСТЬ ПЕРИФЕРІЙНИХ ОНІМІВ В ПОЕТОНІМІЧНОМУ ПРОСТОРИ АВТОРСЬКИХ КАЗОК ДЖОАН РОЛІНГ І ПАМЕЛИ ТРЕВЕРС

У статті подано характеристику дефініції понять «топонім», «гідронім», «ойконім», «оронім», «спелеонім» тощо. Автор досліджує проблему своєрідності периферійних онімів в поетонімічному просторі авторських казок на прикладах творів Дж. Ролінг та П. Треверс. Мета дослідження – проаналізувати периферійні оніми (антропооніми та топоніми) в поетонімічному просторі авторських казок Джоан Ролінг і Памели Треверс. У ході дослідження з'ясовано, що антропооніми й топопоетоніми можуть бути як природними, так і штучними. Топопоетоніми в авторській казці представлені такими різновидами: гідронім, ойконім, оронім, спелеонім, урбанонім, дромонім, агоронім, тощо, і характеризують англійську топоніміку в контексті художньої літератури кінця ХІХ – початку ХХ століть. За способом утворення топопоетоніми, як і антропооніми, підрозділяються на дві самостійні групи імен: імена реального англійського іменника і штучні. Подається класифікація штучних або вигаданих імен. До I типу авторка відносить ті, що характеризують прямо, тобто імена власні з ясним етимологічним значенням основи, а до II типу – побічно мотивовані, тобто назви з прихованою мотивацією. З точки зору синтагматики і ролі в мовній композиції макротексту, всі топопоетоніми поділяються на дві групи. Перша група – топопоетоніми, пов'язані з розвитком сюжету, долею головних героїв; друга група включає назви далеких об'єктів, які не пов'язані безпосередньо з розвитком сюжетної дії. Антропооніми і суміжні з ними ономастичні види або розряди (теоніми, міфоніми, зооніми) займають центральне місце в онімічному просторі художнього тексту. Розряди або види поетонімів, які позначають не завжди чітко відокремлені один від одного матеріальні об'єкти, займають периферійну позицію в поетонімічному просторі авторської казки. Зроблено висновок про те, що в казці П. Треверс більш розповсюджені природні топопоетоніми, а в казці Дж.К.Ролінг спостерігається рівномірне використання усіх топопоетонімів; географічні назви в контексті авторської казки зберігають загальні для всіх топопоетонімів функції: як вигадані, так і реальні топопоетоніми насамперед позначають простір художнього тексту, є його локалізатором.

Ключові слова: топопоетонім, антропоетонім, поетонімічний простір, периферійні поетоніми, авторська казка

Tetiana KOKNOVA,

orcid.org/0000-0003-0232-0756

Doctor of Pedagogical Sciences,

Associate Professor at the Department of Romance and German Philology

Luhansk Taras Shevchenko National University

(Starobilsk, Luhansk region, Ukraine) *koknovatanya@gmail.com*

THE UNIQUENESS OF PERIPHERAL ONYMS IN THE POETONYMIC SPACE OF AUTHOR'S FAIRY TALES BY JOAN ROWLING AND PAMELA TRAVERS

The article discusses the definitions of “toponym”, “hydronym”, “oykonym”, “oronym”, “speleonym” and so on. The author explores the problem of the originality of peripheral onyms in the poetic space of the author's fairy tales on the examples of the works by J. Rowling and P. Travers. The purpose of the study is to analyze peripheral onyms (anthroponyms and toponyms) in the poetonymic space of the author's fairy tales by Joan Rowling and Pamela Travers. The research has proved that anthroponyms and topoetonyms can be both natural and artificial. Topoetonyms in the author's fairy tale are represented by the following varieties: hydronym, oykonym, oronym, speleonym, urbanonym, dromonym, agoronym, etc. They characterize English toponymy in the context of fiction in the late 19th – early 20th centuries. According to their method of arrangement, topoetonyms, as well as anthroponyms, are divided into two independent groups of the names: the names of a real English noun and artificial ones. A classification of artificial or fictitious names is given in the article. The 1st type includes those names that characterize directly, i.e. proper names with a clear etymological meaning of the root, and the 2nd type represents indirectly motivated names, i.e. names with hidden motivation. In terms of syntagmatics and their role in linguistic composition of the macrotext, topoetonyms are divided

into two groups. The first group consists of topoetonyms associated with the development of the plot, the fate of the main characters; the second group includes the names of distant objects that are not directly related to the development of the plot. Anthroetonyms and related onomastic types or categories (theonyms, mythonyms, zoonyms) are fundamental in the onymic space of the literary text. Categories or types of poeonyms, which denote sometimes vaguely separated material objects, take a peripheral position in the poeonymic space of the author's fairy tale. It is concluded that natural topoetonyms are more common in the fairy tale by P. Travers, and there is a consistent use of all topoetonyms in the fairy tales by J. Rowling; geographical names in the context of the author's fairy tale retain common functions for all topoetonyms: both fictional and real topoetonyms primarily denote the space of the literary text and localize it.

Key words: *topoetonyms, anthroetonyms, poeonymic space, peripheral poeonyms, author's fairy tales.*

Постановка проблеми. Авторська казка репрезентує видозмінену ідейно-художню структуру, яка існує в єдності традиційного і нового, що будується на основі розвитку функціональних і поетичних особливостей різних жанрів фольклорної казки відповідно до творчих цілей і принципів самих різних авторів на основі художнього синтезу і діалогу. Характеризуючи авторську казку як жанр, виділяються її своєрідні жанрові особливості: опора на фольклорні традиції, присутність ігрового начала, наявність «образу автора», переплетення реальності і вигадки. Особливе місце у формуванні жанрових властивостей авторської казки відводиться іменам власним (поетонімам), які утворюють своє поетонімічний простір з певною ієрархією і внутрішніми зв'язками.

Аналіз досліджень. Центральними (ключовими) елементами авторської казки є антропоетоніми (відрізняються високою частотою вживання в цілому розгорнутому тексті; повторенням словесного образу з ім'ям, збагаченням його контекстуальної семантики і асоціативних зв'язків в різних випадках вживання; участь в словесній багатоплановості тексту; спорідненістю представлення в складі заголовка літературного твору, де спостерігається найбільш сильна позиція імені власного в художньому тексті тощо), аналізу яких присвячені численні публікації провідних вчених: А. Василенко, Н. Глуховець, Т. Крупеньова, Л. Литвинов, М. Мельник, Т. Олійник, О. Петренко. Питання аналізу поетонімічного простору в українських наукових розвідках присвячено роботи Д. Бучка, Ю. Глюдзик, О. Карпенко, Ю. Карпенко, Л. Літвина, Г. Мельника, М. Торчинського та ін. Визначення своєрідності та специфічності поетонімічного простору в художній літературі займалися Е. Боева, С. Бук, О. Івашків, В. Калинин, Г. Ткаченко. Своєрідність проетонімів в авторських казках розглянуто в роботах Н. Бачинської, Л. Белея, Н. Будур, О. Горбоноса, В. Давидюка, О. Зубенко та ін. Але, не зважаючи на численність публікацій у визначеному контексті, все ж таки залишається актуальним питання своєрідності периферійних онімів в поетонімічному просторі авторських казок Джоан Ролінг і Памели Треверс (Travers, 2016; Rowling, 2000).

Актуальність нашого дослідження зосереджена на питанні аналізу антропонімів та топонімів, що уособлюють собою значний пласт периферійних онімів в поетонімічному просторі.

Тому **метою дослідження** визначаємо аналіз периферійних онімів (антропонімів та топонімів) в поетонімічному просторі авторських казок Джоан Ролінг і Памели Треверс.

Виклад основного матеріалу. Згідно наукових концепцій, антропоетоніми можуть бути як природними, так і штучними (Карпенко, 2007: 210). До природних антропоетонімів в англійській авторській казці відносяться: особисті імена реального англійського іменника; алюзії-імена (імена історичних осіб, літературні імена і міфологічні імена); поетонімізація апеллятиву (Карпенко, 2007: 210). Як приклад ми можемо привести природні антропоетоніми – England, China, East, West, North, South, London, Yarmouth (Travers, 2016); та Kent, Margate Yorkshire, Dundee, Bristol, Majorca (Rowling, 2000). Штучні антропоетоніми в англійській авторській казці піддаються структурно-семантичним трансформаціям, бо можуть бути абрєвіатурними, зі зміною морфологічної структури, стилізованими під слова природної мови і невмотивованими (Карпенко, 2007: 210).

Топоетоніми займають друге місце за кількістю одиниць в авторській казці (Калинкін, 1999: 354). Як вигадані так і реальні топоетоніми насамперед позначають простір художнього тексту. Топоетоніми також можуть бути як природними, так і штучними (Калинкін, 1999: 354), або вмотивовані/невмотивовані (Карпенко, 2007: 369). Важливо відзначити, що кількість периферійних онімів в авторських казках невелика, але їх вживання завжди значуще.

Прийнято вважати, що, окрім антропонімів, стилістично значущими одиницями в будь-якому художньому тексті є також і топоніми, які несуть величезне смислове навантаження і мають художню значимість (Калинкін, 1999: 225). З цих позицій авторська казка як об'єкт ономастики є багатим і цікавим матеріалом для дослідження.

Слідом за Д. Бучко та Н. Ткачовою, визначимо топонім (географічна назва, географічне

ім'я) як власне ім'я природного об'єкта на Землі, а також об'єкта, створеного людиною на Землі, який чітко зафіксований в даному регіоні (місто, село, оброблену ділянку землі, територія як частина держави, комунікація тощо), в тому числі гідронім, ойконім, оронім, спелеонім, урбанонім, дромонім, агоронім, дрімонім (Бучко, Ткачова, 2012: 134). Майже всі види літературних топонімів (топопоетонімів) представлені в авторській казці. Гідронім – це власна назва будь-якого водного об'єкта, природного або створеного людиною, в тому числі і океанонім (назва океану) і пелагонім (назва річки) (Бучко, Ткачова, 2012: 115). Ойконім – власне ім'я будь-якого поселення, в тому числі міського типу (астіонім) і сільського типу (комонім) (Бучко, Ткачова, 2012: 256). Оронім – власна назва будь-якого елемента рельєфу земної поверхні (Бучко, Ткачова, 2012: 99-100). Спелеонім – підземний топонім, тобто власна назва будь-якого природного підземного освіти у верхній товщі земної кори, що має вихідний отвір на поверхню землі (Торчинський, 2009: 121). Хоронім – власне ім'я будь-якої території, області, району, в тому числі природного (тобто ім'я будь-якої природно-ландшафтною області) і хоронім міський (тобто власне ім'я частини території міста і що входять в нього районів, кварталів, парків) (Торчинський, 2009: 145-146). Урбанонім або ж власна назва будь-якого внутрішньо-міського топографічного об'єкту, в тому числі назву міських площ і ринків (агоронім), назва лінійних об'єктів в місті, тобто проспектів, вулиць, провулків, проїздів, парків, бульварів, набережних (годонім), власні імена будівель (ойкодонім); і назви місць здійснення обрядів, місць поклоніння будь-якої релігії, в тому числі назви церков, каплиць, хреста, монастирів (екклезіонім) *St. Paul's Cathedral, Cherry-Tree Lane* з казки про Мері Поппінс П. Треверс. Дромонім або ж власна назва будь-якого шляху або сполучення: наземного, водного, підземного, повітряного (Торчинський, 2009: с. 57). Дрімонім – це власне ім'я будь-якого лісової ділянки, ліси, ліси, гаї (Торчинський, 2009: с. 57).

Крім поділу топопоетонімів на вищевикладені розряди, існує ще поділ топопоетонімів на макро- і мікротопопоетоніми. Наприклад, макротопонім – це власне ім'я великого фізико-географічного об'єкта, що має широку сферу вживання, поширення (*Brazil*) (Rowling, 2000).

Наявність різноманітних географічних назв – від назви котеджу або садиби до назви вулиць, районів, міст – має велике значення для розуміння задуму літературно-художнього твору. У процесі

читання велика частина топопоетонімів залишається як би за межами свідомої уваги читача. Такі подробиці, як адреса персонажа і чому він може жити саме в цьому, а не в якому-небудь іншому місті, районі або будинку, на іншій вулиці, нерідко не цікавить читача, що знаходиться на рівні «наївного» сприйняття. Навіть у творах літератури XIX століття сучасний читач далеко не завжди буває в змозі вловити, зрозуміти і гідно оцінити асоціації, що виникають при згадці тієї чи іншої географічної назви.

У зв'язку з цим необхідно відрізнити деякі риси, що характеризують англійську топоніміку в контексті художньої літератури кінця XIX – початку XX століть. Так, наприклад, літературу того ж періоду в англійців характеризує більш загострене сприйняття інформації, що відноситься до місця дії твору. Так, місцем дії казки П. Треверс є Лондон і навіть вказується конкретна адреса *Cherry-Tree Lane, Number Seventeen*, який є невід'ємною рисою способу життя літературного персонажа, що становить одне ціле з описом його зовнішності, мовним портретом і іншими деталями авторської характеристики. Це – свідчення соціального стану героїв, їх способу життя, це враження, яке створюється у людей, коли вони чують якусь назву місцевості. Якщо ж дія відбувається в Лондоні, то, швидше за все, героями казки буде англійська родина.

Внаслідок ряду причин, серед яких не останню роль відіграє англійський консерватизм, асоціації, що виникли одного разу, як правило, закріплюються і виявляються дуже стійкими, іноді залишаючись практично незмінними протягом багатьох десятиліть. Це може стосуватися як окремих вулиць і районів, так і цілих міст. Наприклад, *the City* (центральний район Лондона) і до цього дня трактується як: *Britain's financial and business centre in the oldest part of London* – «маленька територія, яка в давнину була оточена стінами, зараз є фінансовим і комерційним центром Британії». Дана особливість англійської топонімії відноситься лише до природних топопоетонімів.

За способом утворення топопоетоніми, як і антропоетоніми, підрозділяються на дві самостійні групи імен: імена реального англійського іменника і штучні. До власне природних топопоетонімів в даних творах відносяться такі, як *England the City, Margate (a seaport and summer resort in Kent), Yaermouth (a city of south-eastern Norfolk, located on the North Sea), Baernemouth (a seaside resort in the south, on the English Channel), the Green (the huge green square in the central Zoo)* (Travers, 2016).

Штучні або вигадані імена, на нашу думку, можуть бути класифіковані в такий спосіб:

I тип – «прямо характеризують», тобто імена власні з яким етимологічним значенням основи, з промовистим внутрішньою формою. Вони в художньому тексті є прямо мотивованими.

II тип – побічно мотивовані, тобто назви з прихованою мотивацією. Наприклад, в казці П. Треверс *Number Seventeen, Cherry Tree Lane*, де «*lane*», як частина власної назви позначає вузьку вулицю або алею між будівлями. Більш того, ми знаємо, що Будинок Номер Сімнадцять – найменший будинок на цій вулиці. Все це означає, що сім'я Бенкс була недостатньо багата, була сім'єю середнього класу. *Cherry Hill* має свою приховану мотивацію. Повторення слова «*cherry*» в обох цих назвах означає те, що позначаються об'єкти знаходяться недалеко один від одного.

З топопоетонімів, як природних, так і з штучних, можна виділити ще один тип, який містить імена власні, що мають характерний компонент назви місця, родові визначення: *lane, place, corner, way, park, path, alley, road, street, grove, arch, terrace, vale, view, hill, Broadway, rise, gardens, mews, promenade, etc.* Наприклад, *Cherry-Tree Lane, Robinson Road, Ludgate Hill* (Travers, 2016).

Штучні або вигадані топопоетоніми зручні для казок, адже вони залишають більше свободи для фантазії, і за формою вони часто співвідносяться з реальним англійським топонімом.

З усього вищевикладеного можна зробити висновок, що в казці П. Треверс більш розповсюджені природні, а в казці Дж.К.Ролінг ми бачимо рівномірне використання як тих, так і інших топопоетонімів. Більш того, найбільша варіативність топопоетонімів спостерігається в «Мері Поппінс». Тут є і урбаноніми (*the Royal Academy of Art*), і гороніми (*Robinson Road, Cherry-Tree Lane* і т.п.), і еклезіоніми (*St. Paul's Cathedral*), і хороніми природні (*Bournemouth*), і хороніми міські (*the Bus-largest shop in the World*), і т.д. Отже, географічні назви в контексті авторської казки зберігають загальні для всіх топопоетонімів функції: як вигадані, так і реальні топопоетоніми насамперед позначають простір художнього тексту, є його локалізатором.

Крім того, роль топопоетоніма може бути більш значущою, ніж просто позначення місця. В процесі функціонування в художньому тексті топопоетонім обростає багатьма смисловими зв'язками, асоціаціями, конотаціями, які розширюють значення топопоетоніма, надають йому художню виразність.

Абсолютно природним представляється поділ топономастики на реальну і вигадану, а й реальні

топопоетоніми і урбаноніми по-різному вводяться в текст в залежності від художніх функцій. Ю. Карпенко пише: «Стилістичний потенціал топонімічних назв у художньому тексті далекий від нуля, в них слід розрізняти три сторони: 1) топонімічна значення, 2) етимологічне значення (з оголеною внутрішньою формою), 3) звучання» (Карпенко, 1986: 38).

У різних письменників спостерігаються свої прийоми зображення художнього простору і включення топопоетонімів в контекст. У казці П. Треверс спостерігається використання ініціального позначення вулиць, міст і навіть людей – як прозорий натяк на реальні об'єкти. Так, *Robinson Road i Miss Fulson's Kindergarten School* свідчать про це.

Таким чином, всі реально зашифровані і алегоричні топонімічні позначення в прозовому художньому тексті завжди мають свої явні чи приховані художні мотивації, прямі або непрямі натяки, що розкриваються в літературній композиції тексту і за його межами (історичні мотивації і асоціації).

З точки зору синтагматики і ролі в мовній композиції макротексту, всі топопоетоніми, на нашу думку, діляться на нерівні групи. Першу групу утворюють топопоетоніми, пов'язані з розвитком сюжету, долею головних героїв, з історією їх зовнішньої і внутрішньої життя. Неодноразово згадуються авторами місця проживання героїв; *Cherry-Tree Lane* – вулиця, на якій мешкає сім'я Бенкс, *Privet Drive* – місце проживання Гаррі Поттера.

Другу групу складають назви далеких об'єктів, які не пов'язані безпосередньо з розвитком сюжетної дії. Вони потрапляють в свідомість найчастіше з книг або оповідань співрозмовників. Вживання таких топонімів, як *Australia, Rome, the North Pole, the South Pole, Majorca* і т.п. не відноситься до розвитку сюжету, але свідчать про дитячому пізнанні світу, так як діти часто мріють про подорожі і люблять уявляти собі місця, в яких ще не були, часто знаючи про них лише з чуток або від батьків, або ж з дитячих книг.

Прийнято вважати, що в художньому тексті стилістично значущими є, перш за все, антропоетоніми, особливо вигадані. Але і реальні топопоетоніми (в тому числі і урбаноніми) використовуються як важливі стильові одиниці художнього тексту, мають різні семантичні функції в різноманітних контекстах і типах художнього мовлення, включаючи композиційну роль.

Топопоетонім вносить в оповідь конкретність і динамізм, жвавість і достовірність в змалюванні сюжетних ситуацій і просторових уявлень героїв. Одні топопоетоніми створюють реальний фон

для розвитку сюжету і композиції твору, локалізують місце дії, допомагають окреслити контури художнього простору, зображуваного у творі, і разом з іншими засобами стилю сприяють реалізації всіх рівнів композиції твору. Інші – одноразово вжиті в авторській або прямої мови – теж виконують яскраві стилістичні функції в побудові мовної характеристики персонажів або зображення внутрішнього світу героя. У будь-якому випадку тільки системний підхід до ономастическої лексики в мові письменника дозволяє виявити художню значимість в побудові парадигматического і синтагматичною параметрів тексту.

У поетонімічному просторі художнього тексту можливе виділення ядерної та периферійної зони. Всі ознаки імені власного в повній мірі представлені антропоетонімами. Як згадувалося раніше, антропоетоніми і суміжні з ними ономастичні види або розряди (теоніми, міфоніми, зооніми) займають центральне місце в онімічному просторі художнього тексту. Близько до центру розташовані види, які орієнтовані на сприйняття предмета як такого (топоніми, космоніми тощо).

Розряди або види поетонімів, які позначають не завжди чітко відокремлені один від одного матеріальні об'єкти, іноді навіть об'єкти ідентичні або об'єднані загальною тематикою або ідеєю, займають периферійне місце в поетонімічному просторі. Тут властивості власних імен представлені досить слабо, розвиваючи свої особливості, неприпустимі в ядрі поетонімічного простору (Мельник, 2009). Відповідно до словника (Бучко, Ткачова, 2012: 256), це назви підприємств, товариств (ергоніми), транспортних засобів (порейоніми), засобів масової інформації (гемероніми), творів літератури (бібліоніми) тощо.

На думку деяких дослідників (Blanár, 2019), периферійні поетоніми в художньому тексті є розпізнавальними знаками факультативного характеру з низькою частотою вживання. За іншою думкою (Юлдашева, 2019: 669), вони є обов'язковими елементами, які виконують в художньому тексті стилістичну функцію.

Як показав аналіз фактичного матеріалу, кількість периферійних поетонімів в авторських казках невелика, але їх вживання завжди значуще. Особливе місце серед них займають ктематоніми (це не тільки заголовки казок, а й назви рецептів, страв, назви пісенок, віршів, романів, вивіски та ін.), документоніми, прагматоніми (тобто словесні товарні знаки), бібліоніми (тобто назви літературних творів), гемероніми (тобто назви засобів масової інформації), геортоніми (тобто назви свят) і ергоніми (тобто назви ділових об'єктів).

Для авторів літературних казок особливо характерно включення в свої твори таких онімічних розрядів, як ергоніми і прагматоніми.

Ергонім – власне ім'я ділового об'єднання людей, в тому числі союзу, організації, установи, корпорації, підприємства, суспільства, закладу, гуртка (Бучко, Ткачова, 2012: 151). Прикладом ергонімів можуть послужити назви магазинів: *Green, Brown and Johnson's* (Travers, 2016), адже традиційно магазини в Англії називаються іменами їх власників, незалежно від того, що в них продається; *Gringotts – Wizard's bank, Hogwarts School of Witchcrafts and Wizardy, Stonewall High, Zorko's Joke Shop, Leaky Cauldron* (Rowling, 2000). Прикладами прагматонімів (словесних позначень марок товарів) є сорти мила *Sunlight Soap, Lifebuoy, Vinolia* (Travers, 2016).

Для авторських казок також характерне включення реальних і вигаданих гемеронімів в онімічний простір. За Д. Бучко та Н. Ткачовою (Бучко, Ткачова, 2012: 46), гемеронім – власне ім'я органів періодичної преси, в тому числі газет, журналів, інформаційних бюлетенів. Наприклад, англійські газети *Morning Paper, the Times* (П.Треверс); газета *Daily Prophet* (Rowling, 2000).

Нерідко автори літературних казок вдаються і до використання геортонімів. Геортонім – власне ім'я будь-якого свята, пам'ятної дати, урочистості, фестивалю (Бучко, Ткачова, 2012: 48). Наприклад, *Bank Holidays* (Travers, 2016); *Bonfire Night, Christmas, Halloween* (Rowling, 2000).

Це далеко не повний перелік периферійних онімів, задіяних в авторських казках. Такі казки відрізняються великою варіативністю вживання периферійних онімів. Тут нерідко зустрічаються і рідше вживаються оніми, такі як, наприклад, назви ігор *Quidditch* (Дж.К.Ролінг), змагань *Quidditch World Cup* (Rowling, 2000) і багато інших.

Необхідно також відзначити те, що П. Треверс не вигадує власне казкових назв, а використовує реальні. Навпаки ж, Дж.К.Ролінг віддає перевагу вигаданим назвам.

Висновки. Отже, антропоетоніми, що використані в авторських казках П. Треверс та Дж. К. Ролінг можуть бути як природними, так і штучними. Зважаючи на структурно-семантичний тип природних антропоетонімів в англійській авторській казці визначено власні імена реального англійського іменника; імена-алюзії (імена історичних осіб, літературні імена і міфологічні імена); поетонімізація апелювати. Штучні антропоетоніми в англійській авторській казці піддаються структурно-семантичним трансформаціям. Вони можуть бути аббревіатурні, зі зміною морфо-

логічної структури, та стилізованими під слова природної мови і невмотивованими.

Топопоетоніми займають друге місце за кількістю одиниць в авторській казці та представлені як природними, так і штучними одиницями. Звертаючи увагу на їх вмотивованість та невмотивованість вигаданих географічних назв можна зробити висновок про те, що перевагу автори казок віддають мотивованим та штучним топо-

поетонімам. Відзначимо, що варіативність вживання периферійних онімів в авторській казці дуже велика. Тут зустрічаються і прагматоніми, і ергоніми, і геортоніми і багато інших. Власні імена є обов'язковими елементами, які виконують в художньому тексті стилістичну функцію, і хоча кількість периферійних онімів в авторських казках невелика, їх вживання завжди має велике значення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Blanár V. Proper Names in the Light of Theoretical Onomastics. *Namenkundliche Informationen*. Leipzig: Leipziger Universitätsverlag, 2019. No 95/96. S. 89-157.
2. Калинин В. М. Поэтика онима : монографія. Донецьк: Юго-Восток, 1999. 408 с.
3. Карпенко Ю. А. Специфика имени собственного в художественной литературе. *Onomastica*. Варшава, 1986. Т. XXXI.
4. Карпенко Ю.О. Ономастика. *Українська мова. Енциклопедія*. Київ, 2007. 457 с.
5. Мельник Г.І. Ідіостиль та онімія як його складник. *Записки з українського мовознавства* : збірник наукових праць. Одеса: Астропринт, 2009. Вип. 18. С. 305–312.
6. Rowling J.K. *Harry Potter and the Philosopher's Stone*. Bloomsbury, 2000.
7. Словник української ономастичної термінології / Уклад. Д.Г. Бучко, Н.В. Ткачова. Харків: Ранок – НТ, 2012. 25 с.
8. Торчинський М.М. Структура онімного простору української мови. Частина II. *Функціонування власних назв* : монографія. Хмельницький : ХНУ, 2009. 394 с.
9. Travers P.L. *Mary Poppins*: Книга для чтения на англ. яз. Київ: Ранок, 2016. 140 с.
10. Юлдашева Л.П. Літературні оніми як засіб структурування художнього світу у творах дітей та юнацтва. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія*, 2019. № 39. Т. 1. С. 89-92.

REFERENCES

1. Blanár V. (2019) Proper Names in the Light of Theoretical Onomastics. *Namenkundliche Informationen*. Leipzig: Leipziger Universitätsverlag, No 95/96. pp. 89-157.
2. Kalinkin V.M. (1999) Poetika onima : monografiya [Poetics of Onyms: Monograph]. Donec'k: Yugo-Vostok. [in Russian].
3. Karpenko Yu.A. (1986) Specifica imeni sobstvennogo v hudozhestvennoj literature [The specifics of the proper name in fiction]. *Onomastica*. Varshava, T. XXXI [in Russian].
4. Karpenko Yu.O. (2007) Onomastyka. Ukrainska mova. Entsyklopediia [Onomastics. Ukrainian language. Encyclopedia]. Kyiv. [in Ukrainian].
5. Melnyk H.I. (2009) Idiostyl ta onimiia yak yoho skladnyk [Idiostyle and onymia as its component]. *Opera in linguistica ukrainiana* : collection of scientific works. Odesa: Astroprynt, Vyp. 18. pp. 305 – 312 [in Ukrainian].
6. Rowling J.K. (2000) *Harry Potter and the Philosopher's Stone*. Bloomsbury.
7. Slovnyk ukrainskoi onomastychnoi terminolohii [Dictionary of Ukrainian onomastic terminology]. Kharkiv: Ranok – NT, 2012. 25 p. [in Ukrainian].
8. Torchynskiy M.M. (2009) Struktura onimnogo prostoru ukrainskoi movy. Chastyna II. [The structure of the anonymous space of the Ukrainian language. Part II] *Functioning of proper names: monograph*. Khmelnytskyi : KhNU. [in Ukrainian].
9. Travers P.L. (2016) *Mary Poppins*. Kyiv: Ranok. [in Ukrainian].
10. Yuldasheva L.P. (2019) Literaturni onimy yak zasib strukturuvannia khudozhnoho svitu u tvorakh ditei ta yunatstva [Fictional onyms as a means of structuring the fiction world in the works of children and youth]. *Scientific Bulletin of the International Humanities University. Ser.: Philology*. No 39. T. 1. pp. 89-92 [in Ukrainian].